

קוֹנְטֵרַס

הַכֵּל נִסִּים

יגלה נוראות ונפלאות איך הקדוש-ברוך-הוא מנהיג
את עולמו בנסים נגלים, ודבר גדול ודבר קטן אינו
נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב
גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכָל־הַקָּדוֹשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

Mesifta Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd STREET
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קוּנְטָרַס

הַכֵּל נְסִיִּים

אם אדם היה מתבונן בזה העולם מה קורה איתו, ומה נאָרע עם כָּלֵם, היה מכרח להודות, שיש נסים ונפלאות, והקדוש-ברוך-הוא מנהיג את עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, ובהשגחה פרטית, דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, "הכל נסים" גלויים שקורים עם האדם. חכמינו הקדושים אומרים (נדה לא.): לעולם, אפלו בעל הנס אינו מכיר בנסו. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ז'), שעקר הגלות שאנו סובלים גלות גדולה מאד, אינה אלא בשביל חסרון אמונה. כשאין לאדם אמונה — מספן, הוא מסתובב כמו בעולם הדמיון, עולם התהו, החיים שלו תהו ובהו, אין לו טעם בהם, והוא מלא פחדים, הוא חושש מהצל שלו, מפחידים אותו: "אל תלך לשם, שמא

יֵאָרַע לָךְ כָּף וְכָף, אֵל תַּעֲשֶׂה כְּזֹאת, פֶּן יַעֲשׂוּ לָךְ
כָּף וְכָף", וְכָל אֶחָד עִם הַדְּמִיוֹן שְׁלוֹ, אֲשֶׁר זֶה
הַחֲסָרוֹן שֵׁשׁ אֲצֵל כָּל אֶחָד שָׁשׁ עַל עֲצָמוֹ פְּחָדִים
מִבְּנֵי-אָדָם. וְהַכֹּל בָּא מִחֲסָרוֹן אֲמוּנָה, כִּי אִם אָדָם
הָיָה מֵאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שָׁאִין בְּלִעְדֵּי
תְּבַרְךָ כָּלֵל, הָיָה חַי חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים נְצַחִים, כִּי
אִין חַיִּים טוֹבִים יוֹתֵר מִחַיֵי אֲמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
(שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ח): "תְּבוֹאֵי תְּשׁוּרֵי מְרֹאֵשׁ אֲמוּנָה",
כְּשֶׁתְּהִיֶּה הַגְּאֻלָּה, יִהְיֶה גְּלוּי אֱלֻקוֹת, אוֹמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֵין שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה כג, סִימָן ה'):
אִין יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִים אֲלָא בְּשִׁכְרַת הַאֲמוּנָה; אִם
נִתְחַזַּק בְּאֲמוּנָה, וְנִדְעַ שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה
אֲתָנוּ, עִמָּנוּ וְאֲצִלָּנוּ, וְאִין לָנוּ מָה לְפָחַד מִשׁוּם
בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, אֲזוֹ נִזְכָּה מִזְמַן לְצֵאת מִהַגְּלוּת.
מִמְשִׁיף רַבָּנוּ ז"ל וְאוֹמֵר: מַהִי אֲמוּנָה? שְׂאָדָם
מֵאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִיף אֲנִי יְכוּל לְהוֹכִיחַ
שֵׁשׁ לִי אֲמוּנָה? אִם אֲנִי מְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, כִּי אֲמוּנָה הִיא בְּחִינַת תְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב
(שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדְיוֹ אֲמוּנָה", אוֹמֵר הַתְּרַגּוּם:
'פְּרִישָׁן בְּצִלוֹ, הַיָּדִים הִיוּ פְּרוּשׁוֹת בְּתְפִלָּה. מִשֶּׁה
רַבָּנוּ הַגְּבִיָּה יָדְיוֹ אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתְפִלָּה
וּבְקִשָּׁה, וְהוּא רָמַז לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, אִם יֵשׁ לָכֶם

איזו צרה, אם אתם נמצאים באיזה לחץ או דכאון, העצה רק תפלה, להסתכל רק אל הקדוש-ברוך-הוא. עמל"ק גימטריה ספ"ק, שמכניס באדם ספקות — "היש הוי"ה בקרבנו אם אין". ומה נובע מזה? מחלקת, כמו שכתוב (שמות יז, ד): "ויקרא שם המקום מסה ומריבה, על ריב בני ישראל, ועל נסותם את הוי"ה לאמר היש הוי"ה בקרבנו אם אין", ברגע שאדם מספק אם יש כאן הקדוש-ברוך-הוא אם לאו, מזה נובעות מחלוקות ומריבות, שבני-אדם מתקוטטים ומשפילים אחד את השני, ומכניסים זה את זה בלחץ, אשר זו קלפת עמל"ק. בא משה רבנו ומגביה את שתי ידיו, כמו שכתוב (שם): "ואהרן וחור תמכו בידי, מזה אחד ומזה אחד, ויהי ידיו אמונה עד בוא השמש". משה רבנו הגביה ידיו כלפי שמים, אומר על זה התרגום: 'והוי ידוהי פרישן בצלו', שואלים חכמינו הקדושים (ראש השנה טז): וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא בזמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה, ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים היו נוצחים, ואם לאו — היו נופלים. משה רבנו הגביה ידיו לשמים, להורות לנו, שאין לנו שום

עצה — רק להסתפל אל הקדוש-ברוך-הוא, רק להתפלל, מזה אחד ומזה אחד, תמכו ידיו משני הצדדים, להורות לאדם — תסתפל לצד זה ותראה רק אחדותו יתברך, תסתפל לצד זה ותראה רק אחדותו יתברך. וזה החליש את עצמלק, כמו שכתוב (שם): "ויחלש יהושע את עצמלק לפי חרב", אומרים חכמינו הקדושים (מדרש תהלים קמט): פיהם של ישראל חרבם; פיו של יהודי זה תפלה. נמצא, כשיהודי יש לו אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, בזה מבטל מעצמו את כל הפחדים, כי כשיהודי מאמין בבורא כל עולמים, אין יכולים לעשותו דבר, כי הגורע מכל — שיהרגו אותו, הלא הוא מוכן ומזמן בכל רגע ושניה למות על קדוש השם. ואם-כן במה יכולים להפחידו?! ולכן אדם שחזק באמונה, הוא ידבר הרבה בתפלה אל הקדוש-ברוך-הוא. נמצא, שאמונה זו תפלה ותפלה זו אמונה.

אמר רבנו ז"ל, שזה נסים למעלה מהטבע, כי הטבע מחייב כף, והתפלה משנה את הטבע, כי היא למעלה מהטבע. אומרים לאדם: "אל תלך כי יהרגו אותך, אל תלך כי יעשו לך כף וכף", והוא

פּוּחַד, זֶה סִימָן שְׂאִין לוֹ אַמוּנָה. וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנוּ
 ו"ל (ספֿר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פּוּחַד, סִימָן ח'): הַפּוּחַד מְכַחֵשׁ
 כּחוֹ שֶׁל אָדָם; הוּא חוֹשֵׁשׁ וּמְתַיֵּר, אֲזִי נַעֲשֶׂה
 חוֹלָה מְרַב פּוּחַד. וְכֵן אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (ספֿר-הַמִּדּוֹת,
 אוֹת פּוּחַד, סִימָן ט'): בַּר נִיעַת אֵין לוֹ לְהִתְפַּחַד מִפְּנֵי
 קוֹל דְּעֵלְמָא; פְּלוּנֵי אוֹ אֱלִמוּנֵי אֲמָרוּ מַשְׁהוּ וְהוּא
 מְתַיֵּר, מַדּוּעַ? ! הֲלֹא אִם יֵשׁ לָךְ אַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, מַה יְכוּלִים לַעֲשׂוֹתָךְ? ! אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים (יוֹמָא ל.ח.): בְּשִׂמְךָ יִקְרְאוּךָ וּבְמִקּוּמְךָ
 יוֹשִׁיבוּךָ, אֵין אָדָם נוֹגֵעַ בְּמָה שְׂמוּכֵן לְחַבְרוּ, וְאֵין
 מְלָכוֹת נוֹגֵעַת בְּמְלָכוֹת חִבְרָתָהּ אֲפִלוּ כְּמֵלֵא נִימָא;
 לְמָה לָךְ לְחַשֵּׁשׁ? ! וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (ספֿר-הַמִּדּוֹת,
 אוֹת פּוּחַד, סִימָן טו'): עַל-יְדֵי בְטָחוֹן לֹא יִהְיֶה לָךְ פּוּחַד;
 שְׁלֵא תִתַּיֵּר אֶמְשׁוּם בְּרִיָּה.

וּבִאֲמַת בְּזֵה הָעוֹלָם "הַפֿל נִסִּים", כְּפִי שְׂאֵנוּ
 רוֹאִים מַה שְׂעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד — צָרוֹת וְיִסּוּרִים
 וּמְכַאֲבִים, אֲזִי רוֹאִים בְּחוֹשׁ שׁ"הַפֿל נִסִּים". אָדָם
 בְּעֶצְמוֹ הוּא גַם גְּדוֹל, הַרְמ"ח אֵיבָרָיו וְשִׁס"ה גִּידָיו,
 אֲשֶׁר אֵיךְ הֵם מְתַפְקְדִים, זֶה בְּעֶצְמוֹ גַם נִפְלָא, שְׂאֵין
 לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֵיךְ הֵם פּוֹעֲלִים. וּתְהִלָּה לְאֵל, הוּא
 בְּרִיא, הוּא רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ, הוּא מְתַנּוּעֵעַ וְהוֹלֵךְ, הוּא

נושם ובוֹלֵעַ — הכל נסים גדולים. ובפרט כְּשֶׁאָדָם
 חֹזֵק בְּאַמוּנָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וּמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, הוּא
 זוֹכֵה וְרוֹאֵה רַק נְסִים, וּמֵדוּעַ? כִּי מְכַל דְּבַר רוֹאֵה
 אֲלֵקוֹת, כִּי כָל הַבְּרִיאָה כְּלָה זֶהוּ גַם אֶחָד גְּדוֹל.
 וְהַצְדִּיקִים שְׁכַל-כֶּף דְּבוֹקִים בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 הֵם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת נְסִים. וְכִמּוֹ שְׁמִסְפָּרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (תְּעִיבֵי כה.), שֶׁבְּתוֹ שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן
 דִּוְסָא בָּאָה אֵלָיו בְּעָרֵב שַׁבָּת, וְאָמְרָה: אוֹי, אָבֵא,
 הַדְּלַקְתִּי גֵרוֹת לְכַבּוֹד שַׁבָּת, וּבְמִקּוֹם שְׁמֵן שְׁמַתִּי
 חֲמֹץ, וּבְיַדְאֵי יִכְבוּ הַגֵּרוֹת. עָנָה וְאָמַר לָהּ אָבִיָּה: מִי
 שֶׁאָמַר לְשֵׁמֶן שְׁיִדְלַק יֹאמַר לְחֲמֹץ שְׁיִדְלַק. וְהָיוּ
 הַגֵּרוֹת דוֹלְקִים עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת, הֲכִיצַד? כִּי רַבִּי
 חֲנִינָא הָיָה לוֹ כַּח הַתְּפִלָּה, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (בְּרִכּוֹת
 ל:), שֶׁרַבִּי חֲנִינָא בֶּן דִּוְסָא הָיָה מֵתְפַלֵּל תָּמִיד
 לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָמַר: אִם תְּפַלְתִּי שְׁגוּרָה בְּפִי,
 יוֹדַע אָנִי שְׁמִקְבֻלָּת, וְאִם אֵינָה שְׁגוּרָה בְּפִי, יוֹדַע
 אָנִי שְׁאֵינָה מְקַבֵּלָת; הוּא חֵי עִם אֲמוּנָה, עַד כְּדֵי
 כֶּף, שֶׁהֵלֶךְ בְּרַחוּב וַיְרֵד גֶּשֶׁם, וְאָמַר לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ:
 "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִנֵּה אָנִי נֶעֱשֶׂה רַטֹּב" וְכוּ', וּפָסַק
 הַגֶּשֶׁם, וְהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ וְאָמַר: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּל
 הָעוֹלָם שְׂרוּי בְּצַעַר שְׂאִין גֶּשֶׁם, וְרַבִּי חֲנִינָא שְׂרוּי
 בְּנַחַת", וַיְרֵד גֶּשֶׁם. נִמְצָא, מִי שֶׁחֹזֵק בְּאַמוּנָה

ובתפלה, הוא רואה נסים שהקדוש-ברוך-הוא עושה עמו על כל צעד ושעל.

ממשיך רבנו ז"ל ואומר: שלמות הנסים זה בארץ ישראל, שם הוא מקום התפלה, כי שם היה בית המקדש, "כי ביתי בית תפלה" (ישעיה נז, ז), בארץ ישראל מאיר האור של הקדוש-ברוך-הוא בגלוי רב מאוד, כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני הנו"ה אלקיד בה מראשית השנה עד אחרית שנה"; בארץ ישראל יש גלוי אלקות במדרגה הכי עליונה. ורואים עד היום הזה נסים ונפלאות; מאה מליון שמעאלים רוצים רק לבלע את כל עם ישראל — היה לא תהיה, ומלבדם עוד מאה מליון נוצרים, אשר שונאים את עם ישראל בתכלית השנאה, ועם ישראל מתקיימים בנסים גלויים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא ט): גדולה כבשה זו המתקיימת בין שבעים זאבים; אלא שענה ואמר על זה התנא: גדול עוד יותר הרועה המשמרה; "הכל נסים", הקדוש-ברוך-הוא שומר על עם ישראל בזכות הצדיקים, אשר הם מחזקים ומעודדים ומשמחים את נשמות ישראל. כל יהודי הוא צדיק, כמו שכתוב (ישעיה ס, כא):

"ועמך כלם צדיקים", יהודי שלומד תורה בכל יום: מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה ואגדה, הוא ממשיך את השכינה לעולם. התורה היא חכמתו ותבונה, כשיהודי לומד תורה, הוא מוריד את השכינה. כשיהודי מקיים את המצוות, שומר שבת, מניח תפלין וכו', הוא מוריד את האור אין סוף בזה העולם, כשיהודי הולך בזקן ופאות, יש לו צלם אלקים, הוא מוריד את אור הקדוש-ברוך-הוא. ועל-ידי קיום מצוות מעשיות דיקא ולמוד התורה הקדושה, שהיא חכמתו ותבונה, הקדוש-ברוך-הוא עושה לנו נסים, אמות העולם — עשו וישמעאל מאז ומתמיד רצו להכחיד את עם ישראל, והם נכחדו ולא נותר מהם זכר, כגון: בבל, פרס, מדי, גון, רומי וכו', אבל עם ישראל נשאר חי וקיים.

ולכן עקר הגלות זה רק מחמת חסרון אמונה. ורבנו ז"ל הזהירנו מאד על אמונה, ואמר (שיחות-הרב"ן, סימן לג): אצל העולם אמונה זה דבר קטן, אבל אצלי אמונה זה דבר גדול, כי בלי אמונה אדם מספן, מסתובב בזה העולם כמו בעולם הדמיון. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ילקוט

הושע תקיט): את מוצא שאין הגליות מתכנסות אלא בשכר אמונה, וכן את מוצא, שלא נגאלו אבותינו ממצרים, אלא בזכות האמונה. בזה שיהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, תכף-ומיד נגאל מכל צרותיו. כשיהודי חזק באמונה, חזיו חיים טובים ונעימים, יש לו היכן להתחבא. רבנו ז"ל אומר (שיחות-הר"ן, סימן מ'): כשיהודי חזק באמונה, הוא רואה שכל העולם כלו מחברים יחד, המטה והמעלה, המעלה והמטה — זה דבר אחד, מתחברים שמים וארץ וארץ ושמים גם יחד, שזה סוד הסביבון, שנעשה ממטה מעלה וממעלה מטה. ולכן כשיהודי חזק באמונה, אז הוא רואה את הנסים שהקדוש-ברוך-הוא עושה לעם ישראל בכל העולם כלו, ובפרט בארץ ישראל.

יעקב אבינו ירד למצרים עם השבטים הקדושים, שנים-עשר שבטי י"ה. אומר רבנו ז"ל, שירד עם שתי-עשרה נסחאות התפלה לתוך מצרים, לתוך הגלות, לתוך המצרים, וכך המשיכו בניו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וכך נגאלו ממצרים. וכך נזכה, בעזרת השם יתברך, להגאל מהגלות הזו. מהי הגלות? שיש אפיקורסים

בעולם, כופרים ומינים, אנשים שאינם מאמינים
 בכורא יתברך שמו, אנשים שאינם מאמינים
 בתפלה, אנשים שאינם מאמינים שהקדוש-ברוך-
 הוא עושה נסים, אלו הם אפיקורסים, חושבים
 שהכל טבע, מקרה ומזל. רואים בני-אדם
 שחושבים, כי תמיד הם יחיו, ותמיד יוכלו לעשות
 רשעות לאחרים, ותמיד יוכלו לגנוב ולגזל ולעשות
 עול ופשע לזולתם, ואינם יודעים, שיום אחד
 יצטרכו לעזב את זה העולם, ולא יועיל להם אז
 הכסף והזהב, הכבוד והשם וכו', כי מלאך המות
 יקח אותם בלא רחמנות כלל. אדם כל-כף נכנס
 בטבע ומקרה, עד שמדמין וחושב: "אני? ! יש לי
 עוד זמן עד מאה ועשרים". אדם בגיל ששים,
 חושב שיש לו עוד ששים שנה לחיות, ולמה לו
 לדאג? ! ומכל שכן צעיר בגיל שלש-עשרה, שאז
 מקבל את הדעת, היצר טוב מתחבר אליו, אזי
 עושה חשבון: "עד מאה ועשרים יש לי מאה
 ושבע שנים, ולמה לי לדאג? !" כל אחד והדמיון
 שלו, בשעה שאנו שוכחים, כי "הכל נסים", כל
 יום, כל שעה וכל רגע זהו נס שאנו חיים, ואם
 עדין איננו מאמינים בזה, אזי בא, רחמנא לישזבן,
 פגוע מזעזע, לא תקום צרה פעמים, אדם אינו

בטוח בחייו לדקה. אדם יוצא לחוץ, והנה רכב פגע בו. אדם מצד ברגלו ונפל, ונעשה משתק, ולבסוף נפטר, בר מינו, אף אחד אינו חי לנצח, ונאפלו בעת חיותו חי בנסים, כי "הכל נסים", ואין משג של טבע, מקרה ומזל, אנו חיים עם הקדוש-ברוך-הוא, נושמים עם הקדוש-ברוך-הוא, רואים את הקדוש-ברוך-הוא, שומעים את הקדוש-ברוך-הוא, מרגישים את הקדוש-ברוך-הוא, כי "הכל נסים", אלא היות שגרים בין אנשים הרחוקים מדיעות אלו, אזי הם מחדירים בנו טבע, מקרה ומזל, כל דאלים גבר. הלא בשביל הבחירה והנסיון הקדוש-ברוך-הוא הביא מצד אחד — צדיקים קדושים, אשר מגלים אותו יתברך, ומעוררים ומחזקים ומשמחים את נשמות ישראל, ומצד שני הביא ריקים ופוחזים, כותבים נואפים ככלבים, שהם כותבים ומשמיעים חדשות בכל יום, וכלי התקשרת מפרסמים כל הזמן טבע, מקרה ומזל, משטרה, חילים, צבא, ממשלה, מדינות, מלחמות, עד שאדם הקורא ושומע זאת כל יום וכל שעה, נדמה לו שהכל טבע — זה מנצח את זה, שר זה עולה, נשיא זה יורד וכו', ונדמה שכל העולם מתנהל במקרה ובמזל, בשעה

ששוכחים שיש פאן אלקים חיים ומלך עולם, ו"הכל נסים", ולא כמו שמדמים, שיש פאן איזו מלכות בלעדי הקדוש-ברוך-הוא, שזו כפירה גמורה, רחמנא לצלן, עבודה זרה ממש.

ומגלה לנו רבנו ז"ל — להגיע לאמונה כזו, לברור וזכוף המדמה כזה, שאדם יזכה לראות ולשמע רק את הקדוש-ברוך-הוא — זה על-ידי אמת, אמת צריכה להתחבר אל אמונה, וכשמתחברות אמת ואמונה גם יחד — זו השלמות. ודבר זה יכניס משיח בעולם. ולכן כתוב אצלו (ישעיה יא, ה): "והיה צדק אזור מתניו, ואמונה אזור חלציו", משיח יהיה לו אבנט (גארטל), שיהיה כלול מצדק ואמונה. ומוכא בזהר (בלק קצח:): למה צריכים צדק בנפרד ואמונה בנפרד, הינו צדק הינו אמונה, כי הרי אם אדם מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, הוא מחפש רק את הצדק? אלא מהו צדק? לעשות רק טוב לשני, לעזר לזולת, לעשות עמו חסד ולרחם עליו, זה יהודי. חכמינו הקדושים אומרים (יבמות עט): שלשה סימנים באמה זו: רחמנים, בישנים וגומלי חסדים. יהודים צריכים להיות רחמנים, לרחם זה

על זה, לסייע לזולתם, ולהתבייש לעשות עולה לאחרים, אבל אם רואים אדם אכזר, עז פנים, שרק עושה רשעות, נהיה בטוחים שזה איננו יהודי, או לפני דור או שנים התבוללו במשפחתו, ועתה הוא מסתובב בזקן ופאות ובחליפה, ואפלו בכובע רבני, וחושבים — מי יודע מי הוא, אבל צריכים להתבונן במדותיו — יש אצלו רחמנות, ומרחם על הזולת, הוא יתבייש לעשות עולות, וירבה בגמילות חסדים, סימן שהוא יהודי טהור, אבל אם לאו, הוא גוי אכזרי, גנב, גזלן ונוכל, ואוי לו ואוי לנפשו, ואין צריכים להתפעל ממנו, כי משחת הוא, וסופו יבוא לבסוף, ואימתי? זה החשבון של הקדוש-ברוך-הוא, אבל אין צריכים להתפעל כלל. שואל הזר: הינו צדק הינו אמונה, הלא זה אותו דבר? אלא 'אמונה אתקריאת כד אתחבר בה אמת', בתוך האמונה צריכים להכניס אמת. אם יש אמת, אזי צדק ואמונה זה אותו דבר. ומה זה אמת? הקדוש-ברוך-הוא. "והני"ה אלקים אמת" (ירמיה י, כ), חותמו של הקדוש-ברוך-הוא אמת (שבת נה); ורבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נא): רק הקדוש-ברוך-הוא נקרא אמת, ואף אחד אינו יכול לומר שאוחז באמת, וזו הגלות, שכל אחד צועק

שְׁאֲצֵלוּ הָאֲמֶת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיה נט, טו): "וַתְּהִי
הָאֲמֶת נְעֻדָּת", וְדַרְשׁוּ עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
(סנהדרין צז): מִלְּמַד שֶׁתְּהֵא הָאֲמֶת נַעֲשִׂית עֲדָרִים
עֲדָרִים. תְּבַת אֲמֶת הֵינּוּ — אֲהִיָּה מִת', שֶׁתִּדַע
שֶׁסּוֹף כָּל סוֹף תִּצָּא מִזֶּה הָעוֹלָם, וְתִתֵּן דִּין עַל כָּל
דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה וּמַחֲשָׁבָה שֶׁעָשִׂית, תִּתֵּן חֶשְׁבוֹן עַל כָּל
הַסִּתְּפָלוֹת שֶׁהִסְתַּכְּלָתָ, אִם אָדָם מִתְּנַהֵג כֵּן, אֲזִי חֵי
חַיִּים אַחֲרֵים לְגַמְרִי, חֵי עִם חֶשְׁבוֹן, אֵינּוּ עוֹשֶׂה
עוֹלוֹת לְבִנְיָ-אָדָם, אֲלֵא מִרְבָּה בְּטוֹבוֹת וּבְחֻסְדִּים.

אָבֵל, אוֹמֵר רַבְּנוּ ו'ל: אֵי אֶפְשָׁר לְהִגִּיעַ לְאֲמֶת,
רַק עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים, כִּי הַצַּדִּיקִים כְּלוֹ
זָרַע אֲמֶת, וְאֶפְלוּ עֲצוֹתֵיהֶם כְּלוֹ אֲמֶת. כִּי מֵהוּ
צַדִּיק? כְּתִיב (חֲבִקוּק ב, ד): "וְצַדִּיק בְּאֲמוֹנָתוֹ יִחְיֶה",
כָּל חַיָּו רַק אֲמוֹנָה, רַק רוּצָה לְעֹזֵר לְזוּלָת, הוּא
יְסוֹד שֶׁמִּשְׁפִּיעַ עַל הַזּוּלָת, מְגַלֶּה נְסִים וּמוֹפְתִים,
וּכְשֶׁאָדָם מִתְּקַרֵּב לְצַדִּיק, זֶה כְּמוֹ נִשְׁוֹאֵן, שֶׁמִּתְּחַתֵּן
וּמִתְיַחַד עִם הַצַּדִּיק, זֶה כְּמוֹ זְוֹג, כִּי עֲצוֹת הַצַּדִּיק
הֵן עֲצוֹת מִהָעוֹלָם הַבָּא, כִּי הַצַּדִּיק אֵינּוּ מְעַנֵּן
בְּכֶסֶף אוֹ בְּכַבּוֹד וְכוּ', כִּי יוֹדֵעַ שֶׁ"לִי הַפֶּסֶף וְלִי
הַזֶּהָב נֶאֱמַר ה' צְבָאוֹת" (תְּנִי ב, ח), כִּמָּה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ
יְהִיָּה לִי, הַצַּדִּיק יוֹדֵעַ, שֶׁמֵּלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, כָּל

הכבוד שיף להקדוש-ברוך-הוא, "ומה שיף שאקח לעצמי כבוד, בשעה שהקדוש-ברוך-הוא פה?!" ולכן עצות הצדיק הן מהעולם הבא, הוא מגלה לנו — אתם יודעים מה חשוב למעלה בשמים? יהודי שמדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אפלו כמה מלים, ואומר: "רבנו של עולם, זכני להיות בשמחה, רבנו של עולם, תוציאני מעצבות ודכאון, רבנו של עולם, אני משתוקק אחרך" וכו', זה מהפך את כל העולמות. כשיהודי מקים מצוה אחת, הולך עם ציצית ומנשקה, איזו זכות זו, ומסתכל על הציצית, כמו שכתוב (במדבר טו, לט): "וראיכם אתו", אומרים חכמינו הקדושים (ברכות ז:): "אותו" זה הקדוש-ברוך-הוא, מסתכל על השם יתברך, כי הקדוש-ברוך-הוא והמצוות זה דבר אחד. ורבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז): כשיהודי מנענע בפאתיו, גורם שעשועים לפניו יתברך, כשיהודי יוצא מפתח ביתו ומנשק את המזוזה, ואומר: "רבנו של עולם, הנה אני יוצא, תשמר אותי בדרך מכל מיני פגועים, שאזכה לחזור בריא ושלם", מלאכי השמירה מלוים אותו. כשיהודי חוזר לביתו, ומניח ידו על המזוזה ומנשקה, ואומר: "רבנו של עולם, תודה לך

שְׁהַחֲזִירְתָּנִי בְּרִיא וְשָׁלֵם, מִהַתּוֹדָה הַזֹּאת גּוֹרֵם
 שְׁעֲשׂוּעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵי יוֹ"ל
 (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ב'), שְׁתּוֹדָה וְהוֹדָאָה זֶה
 שְׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא, וְלִכְּנֵן הֵבָה נִקְבַּל עֲצוֹת רַק
 מִהַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַדְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְלִהְפֹּךְ
 — עֲצוֹת רְשָׁעִים אֵלּוּ עֲצוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, הִרְשָׁע
 מִטְּעָה אוֹתָךְ, וְרוּצָה לְגַזֵּל אוֹתָךְ. וְזֹאת עָלִינוּ לְעַקֵּר
 מֵאִתָּנוּ, שְׁאֵחָד לֹא יִשְׁטֶה בְּזוּלָתוֹ, כִּי לְבִסּוּף יִפֹּל
 הָרַע עָלָיו, נִדְמָה לוֹ שֶׁיִּכּוֹל לְגַנֹּב וְלְגַזֵּל, אֲבָל
 אַחֲר־כֵּן יִשְׁלֵם בְּבְרִיאוֹת שָׁלוֹ, רוֹאִים אֲנָשִׁים
 מְחַלְלִים שַׁבָּת, אוֹ עוֹשִׂים עוֹל לְזוּלָתוֹ, הֵגֵם
 שְׁמֵרוּיָחִים כְּסָף, אֲבָל לְבִסּוּף אֵין בְּרַכָּה בְּכֶסֶף,
 כְּסָפָם הוֹלֵךְ לְרוֹפְאִים, לְבִתֵּי חוֹלִים, וּמָה, אִם-כֵּן,
 פְּעָלוֹ בְּכָל זֶה?! וּמִכָּל שְׁכֵן שְׁמֵאֲבָדִים אֶת הָאִשָּׁה,
 בֶּר מִיָּנֹן, אוֹ מְשַׁפְּלִים בֶּן אוֹ בַת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן,
 וְצָרִיכִים לְשָׁלֵם הַרְבֵּה לְכָרוֹת לָהֶם קָבֵר. וְלִכְּנֵן
 הָעוֹשֶׂה עוֹלוֹת, לֹא יִנְקֶה מֵעַנְשׁ, וְלְבִסּוּף יִתְגַּלֶּה
 קְלוֹנוֹ בְּרַבִּים. וְרַבְּנֵי יוֹ"ל אוֹמְרֵי (סִפְר־הַמִּדּוֹת, אוֹת עֲצָה,
 סִימָן א'): אֵל תִּשְׁאַל עֲצָה, אֲלֵא מֵאֵלֹו שְׁיִוְדְעִים
 סִתְרֵי תוֹרָה; תִּשְׁאַל עֲצוֹת מִצְדִּיקִים שְׁיִוְדְעִים מֶה
 חָשׁוּב לְמַעֲלָה. בְּשָׂמִים חָשׁוּב כְּשֶׁלּוֹמְדִים חֲמֵשׁ
 וְרִשְׁ"י, כְּשֶׁיְהוּדֵי לוֹמְדֵי פֶרֶק מִשְׁנֵיּוֹת, הוּא מוֹעֲזֵעַ

אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, כְּשִׁיהוּדֵי לוֹמֵד דָּף גְּמָרָא, בּוֹרָא מְלִיוְנֵי מְלָאכִים, כְּשִׁיהוּדֵי לוֹמֵד הֶלְכוֹת, זוֹכֵה לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא, וּכְמֵאֲמָרָם ו"ל (נדה עג.): כָּל הַשּׁוֹנֶה הֶלְכוֹת בְּכָל יוֹם, מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאֲמַר (מגלה כח:): "הֶלְיכוֹת עוֹלָם לוֹ", אֵל תִּקְרֵי הֶלְיכוֹת, אֶלָּא הֶלְכוֹת; כְּשִׁיהוּדֵי לוֹמֵד הֶלְכָה, אֵיזָה נַחַת מִמְּשִׁיף עַל עֲצָמוֹ, אֵיזוֹ קִדְשָׁה מִמְּשִׁיף עַל נַפְשׁוֹ. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (ספרי-המדות, אות יראה, חלק ב', סימן ג'): עַל-יְדֵי לַמּוֹד שְׁלַחַן עָרוֹף בָּאִים לְיִרְאָה; וְכֵן מוֹבָא בְּדַבְרֵי ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב): כְּשֵׁאִין לְאָדָם אֲמוּנָה, רְאוּי לוֹ שִׁילְמַד שְׁלַחַן עָרוֹף, וְאִזּוֹ יִזְכֶּה לְיִשְׁרוֹת לֵב, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ קִשְׁיוֹת עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. שְׁנֵה (תהלים קיט, ז): "אוֹדֶךָ בְּיִשָּׁר לֵב, בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךָ"; אִם אַתָּה רוֹצֵה לְיִצְחוֹת לְהַגִּיעַ אֶל יִשְׁרוֹת לֵב, אֲזִי תִלְמַד מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךָ, שְׁהֵם הֶלְכוֹת. וְכֵן כְּשִׁיהוּדֵי מִקְפִּיד לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל יוֹם שְׁחֲרִית, מְנַחֵה, עֲרֵבִית בְּמִנְיָן, אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה. כְּשִׁיהוּדֵי יוֹצֵא מִפֶּתַח בֵּיתוֹ לְתַפְלָה, מְלִוִּים אוֹתוֹ פְּתוֹת פְּתוֹת שֶׁל מְלָאכִים, תְּהִלּוּכָה שֶׁל מְלָאכִי מַעְלָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ, וְשָׂרִים לְפָנָיו: "אֲשָׂרִי הֵבֵן הַהוֹלֵךְ לְבֵית הַמְּלָךְ", "אֲשָׂרִי הֵבֵן הַהוֹלֵךְ לְבֵית אָבִיו", אִם הִיָּה אָדָם יוֹדֵעַ זֹאת, הִיָּה הוֹלֵךְ בְּכוֹנֵה

עצומה, אבל מספן, איננו שומע, איננו רואה, איננו מרגיש, וממילא בא לבית-הכנסת ומזלזל בקדשת המקום, מדבר, חס ושלום, בתוך התפלה, משוחח באמצע קריאת התורה, או בקדשה או בקדיש, רחמנא לישוזבן, נכנס לבית-הכנסת שלא בדרך ארץ, איזו בושה היא זו! המלאכים מתבישים, ואומרים: "חשבנו שבאת להתפלל, והנה אינך עונה אמן יהא שמה רבה", לא קדשה ולא ברכו". ולכן עלינו לקבל את העצות שלנו רק מצדיקים הדבקים באין סוף ברוך הוא, והם יודעים מה קורה למעלה בשמים, הם מחזקים ומעודדים ומשמחים אותנו, לאמר: "חטאת — אתה יכול לחזור בתשובה", כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן קיב): אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן; אבל אם מקבלים עצות מרשעים, אלו עצות של עולם הזה, שכלו שקר, והם משטים בך, כי אם אינך מתפלל בכונה על-ידי האדם הזה שלקחת אותו למדריך ולמורה דרך, סימן שהוא שקרן, אם אינך מתחיל ללמד על ידו מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה ואגדה, סימן שהוא עובד עליך, כי עליך לראות תמיד — מה יש לך ביד; אם נוטלים ממך את כל

כספך, ונותרת רעב, צמא, ערם וחסר כל, הרי סימן שרמו אותך, נשאת עיף ויחף, סימן שעבדו עליך. אבל אם אדם מלבישך במלבושים יפים, של תורה ומצוות ויראת שמים, נותן לך מזון לאכל, משקה לשתות, סימן שהוא צדיק אמת, וכדאי וכדאי מאוד, שתסתובב אצלו. אף דא עקא, שכל אחד מבין זאת בגשמיות, ולמה לא נבין זאת ברוחניות?! ואם-כן העקר לקבל את עצות הצדיקים.

ולכן עלינו לשמח מאד, שאנו מקרבים לצדיק אמת, אשר הוא מעודד ומשמח ומחזק אותנו. רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ז'): איך זוכים לקבל את העצות מהצדיק, ולהשמר מרשעים? על-ידי מצות ציצית. ציצית שומרת מנאוף, אשר היא התאנה המכלה את האדם יותר מכל התאוות; העינים של האדם מסתכלות על נשים, במקום לראות את הקדוש-ברוך-הוא. אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין מה): אין יצר הרע שולט אלא במי שעינו רואות; אם אדם היה שומר על עינו, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רנד), היה רואה רק רוחניות אלקות, כי

הַעֲיֹנִים רואות תמיד דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים מְאֹד, וְלִזָּה זֹכִים עַל-יְדֵי מַצּוֹת צִיצִית, שֶׁהִיא לְשׁוֹן הַסְּתַכְלוֹת, מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים. וְלִכֵּן מִי שֶׁהוֹלֵךְ עִם צִיצִית, הוּא נִשְׁמָר מִכָּל הַעֲבֵרוֹת, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַבֵּב אוֹתוֹ. וְזֶהוּ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (נְדָרִים כה.):

שְׁקוּלָה מַצּוֹת צִיצִית כְּנֹגֵד כָּל מַצּוֹת שֶׁבַת־וְרָה, "וְרָאִיתֶם אֹתוֹ" כְּתִיב, וְלֹא "וְרָאִיתֶם אוֹתָם", מִלְּמַד שֶׁכָּל הַמְקִיִּם מַצּוֹת צִיצִית, כְּאֵלוֹ מְקַבֵּל פָּנֵי שְׂכִינָה; וְלִזָּה זֹכִים עַל-יְדֵי הַצִּדִּיק, שֶׁעַל יָדוֹ זֹכֶה לְנִסִּים, עַד שֶׁרואָה שֶׁכָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה הִיא גַם אֶחָד גְּדוֹל. וְכַמְאֲמָרָם ז"ל (שְׁמוֹת רַבָּה, פָּרָשָׁה כד, סִימָן א'): בֹּא וּרְאֵה כַּמָּה נִסִּים עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם הָאָדָם, וְהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ, שֶׁאֵלּוּלָא הִיָּה אוֹכֵל פֶּת כְּשֶׁהִיא חִיָּה, הִיָּתֵה יוֹרְדֵת תוֹךְ מַעְיוֹ וּמִשְׁרָטֶת אוֹתוֹ, אֶלָּא בְּרָא הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַעֲיֵן בְּתוֹךְ גְּרִגְרָתוֹ, וְכִף בּוֹלֵעַ מֵאֲכָלוֹ, וְאֵינוֹ נִחְנָק. אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל טָבֵעַ, שֶׁכֶּף צָרִיף לְהִיּוֹת, שֶׁיֵּאכֹל וְהַכֹּל יַעֲבֹר בְּשִׁלּוֹם, וְאֵינוֹ שֵׁם עַל לֵב כַּמָּה אֲנָשִׁים נִחְנָקוּ בְּעַת מֵאֲכָלָם, אוֹ אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁכֶּף צָרִיף לְהִיּוֹת, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּרִגְלָיו, וְאֵינוֹ זוֹכֵר כַּמָּה אֲנָשִׁים שֶׁבְּרוּ אֶת רַגְלָם וְכוּ' וְכוּ', וְנַעֲשׂוּ בְּעַלֵּי מוֹמִין, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כָּל שְׂנֵיָה בְּחַיִּים "הַכֹּל נִסִּים". וְלִידִיעוֹת אֵלוֹ זֹכִים

— על-ידי שמקרבם אל הצדיק. ולכן אשרי אדם
 המקרב אל הצדיק האמת, ורואה ש"הכל נסים",
 ומתחזק באמונה ובתפלה בהקדוש-ברוך-הוא,
 ועל-ידי-זה יזכה לגאולה, שבוא יבוא מלך המשיח,
 ויגלה אשר אין בלעדיו תברוך כלל, ונזכה לראות
 במו עינינו בבנין בית-המקדש במהרה בימינו, אמן
 ואמן.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
 לזרע של קיימא ולהצלחת
 דוד בן רחל
 ברמלה בת שרה
 שיזכו לכל הברכות ולבנים ולבנות בקרוב
 ולעילוי נשמת
 אברהם בן מסעודה
 שרה בת קמילה

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לזכות

יחיאל מאיר בן אסתר

חיה בת רחל

וילדיהם: אלחנן דוד בן חיה

אליעזר שלמה בן חיה

יעל נחמה בת חיה

וההורים: חיים יוסף עבי ברוך

בן חנה דינה

אסתר בת שמחה

וכל המשפחה

הקב"ה יעזור שיזכו לראות נחת

מכל יוצאי חלציהם ולבריאות השלימה

ברמ"ח איבריהם ושס"ה גדיהם

ויזכו להיות מקורבים תמיד לצדיק האמת

אכ"ר!

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הכללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

*

הובא לדפוס על-ידי
חסיד ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי-חסיתי בך: ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל-עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפצי-כם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסוף נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתני: ה יהוה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים אף-נחלת שפחה עלי: ז אברך את-יהוה אשר יעצני אף-לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל-אמוט: ט לכן א שמח לבי ויגל כבודי אף-בשרי ישכן לבטח: י כי לא-תעזב נפשי לשאול לא-תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את-פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע בְּסוּי הַטָּאָה: ב אֲשֶׁרִי־
אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֵוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי־
הַחֲרָשְׁתִּי בְלוֹ עֲצָמַי בְּשֹׁאֲנָתִי בְּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה
תִּכְבַּד עָלַי יְדָד נְהַפֵּךְ לְשֹׁדֵי בְּתַרְבְּנֵי קוּיִן סְלָה: ה הַטָּאָתִי
אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרָתִי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה
וְאַתָּה נִשְׂאָתָּ עוֹן הַטָּאָתִי סְלָה: ו עַל־זוֹאת יִתְפַּלֵּל בְּל־חֲסִיד א
אֱלֹהֶיךָ לְעַת מִצֵּא רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה א
סֹתֵר לִי * מִצַּר תַּצְרֵנִי רְנֵי פֶלֶט תִּסּוּבְּנֵי סְלָה: ח אֲשַׁכְּלֶךָ א
וְאוֹרֶךְ בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינָי: ט אֶל־תִּהְיוּ א כְּסוֹם
כְּפַרֵּד אִין הַבַּיִן בְּמַתְגַּוֵּרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ:
י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנֵוֹ:
יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ בְּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם
רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה א יִשְׁמְרֶהוּ וַיִּתְּיָהוּ וְאֲשֶׁר
בְּאָרְצָן וְאֶל־תִּתְּנָהוּ בְּנַפְשׁ אִיְבֵיוֹ: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִד
כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֵת בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי־אִמְרָתִי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה
נַפְשִׁי כִּי־הַטָּאָתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד
שָׁמוּ: ז וְאִם־כָּא לְרֹאוֹת א שׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבֹּץ־אֲוֹן לוֹ יֵצֵא
לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי א יִחְשְׁבוּ רָעָה
לִי: ט דַּבֵּר־בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם:
י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי א אֲשֶׁר־בְּטַחַתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמְי הַגְּדִיל עָלַי
עַקֵּב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְחַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: יב בְּזוֹאת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

ידעתי כי חפצת בי כי לא יריע איבי עלי: יג ואני בתמי
תמכת בי ותצילני לעולם: יד ברוך יהוה | אלהי
ישראל מהעולם ועד העולם אמן | ואמן:

מב א למנצח משביל לבני-קרה: ב פאיל תערג על-אפיקי-
מים בן נפשי תערג אליך אלהים: ג צמאה נפשי |
לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: ד היתחלי
דמעתי לחם יומם ולילה באמר אלי כל-היום איה אלהיך:
ה אלה אופרה | ואשפכה עלי | נפשי כי אעבר | בסף אהרם
עד-בית אלהים בקול-רנה ותודה המון חוגג:
ו מה-תשתוחחי | נפשי ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי-עוד
אודנו ישועות פניו: ז אלהי עלי נפשי תשתוחח על-בן אפרך
מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: ח תהום-אל-תהום קורא
לקול צנוריה כל-משבריה ונגיף עלי עברו: ט יומם | יצנה
יהוה | חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי: י אומרה |
לאל סלעי למה שכחתני למה קדר אלה בלחץ אויב:
יא ברצח | בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל-היום איה
אלהיך: יב מה-תשתוחחי | נפשי ומה-תהמי עלי הוחלי
לאלהים כי-עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

נט א למנצח אל-תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו
את-חבית להמיתו: ב הצילני מאיבי | אלהי ממתקוממי
תשגבני: ג הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: ד כי
הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא-פשעי ולא-חטאתי
יהוה: ה בלי-עון ירצון ויכוננו עורה לקראתי וראה: ו ואתה
יהוה-אלהים | צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל-הגוים
אל-תחן כל-בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו כפלב

ויסובבו עיר: ח הנה | וביעון בפייהם תרבות בשפתותיהם
 כי מי שמע: ט ואתה יהודה תשחק למו תלעג לכל גוים: י עז
 אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמני
 אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם | פן ישפחו עמי הניעמו
 בהילך והורידמו מגנו אדני: יג חפאת פיו דבר שפתימו
 וילכו בגאונם ומאלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה
 ואינמו ונדעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו וישבו לערב יהמו כפלב ויסובבו עיר: טז חמה יניעון
 לאכל אם לא ישבעו ולינו: יז ואני | אשיר ענך וארנן לבקר
 חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך
 אשמרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל
 אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא יסוף
 לרעות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר:
 י השכח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלותי
 היא שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם
 פלאך: יג והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרפך מי אל גדול באלהים: טו אתה האל

(* באמרוך אל אלהים תכוין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עזר: טז גאלת בזרוע עמך בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוד מים | אלהים ראוד מים יחילו אף
 ירגזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 חצציד יתחלכו: יט קול רעמד | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרפד ושבילך במים רבים
 ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה היית לנו
 בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דפא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלה:
 ו בבקר יציץ וחלה לערב ימולל ויבש: ז כי כלינו באפך
 ובחמתך נבחלנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהם עמל ואנן כי-גז חיש ונעפה: יא מי-יודע עז אפך
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו בן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שפענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמתנו כימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך והדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
 עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התחללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְדֶּה: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה מִפְּתוֹ
 וּמִשְׁפָּטֵי־פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר
 צְוֹה לְאַלְפֵי דוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבָרָהֶם וּשְׂבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
 י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ
 אֲתָן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן חֲבֵל נַחֲלַתְכֶם: יב בְּהִיּוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר
 כְּמַעֲט וְגָרִים בַּהּ: יג וַיִּתְחַלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי מִמַּמְלֶכֶה אֶל־עַם
 אֲחֵר: יד לֹא־הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים:
 טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְבִיאֵי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רַעֲב
 עַל־הָאָרֶץ כָּל־מִטְהַלְחֵם שָׁבַר: יז שְׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְד
 נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכָּבֵל רִגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה
 בֹּא־דִבְרוּ אֲמַרְתִּי יְהוָה צִרְפָּתָהּ: כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ מִשַּׁל
 עַמִּים וַיִּפְתַּחְתָּהּ: כא שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשַּׁל בְּכָל־קִנְיָנוּ:
 כב לְאִסּוּר שָׂרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וְזִקְנָיו יַחֲבֹם: כג וַיִּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם
 וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמָהּ מִצְרַיִם:
 כה הִפְדָּה לְבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: כו שְׁלַח מִשָּׂה
 עֲבָדוֹ אַחֲרָיו אֲשֶׁר בְּחַר־בוֹ: כז שָׁמוּ־בָם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו וּמִפְּתִים
 בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח הַשֶּׁדֶךְ וַיַּחֲשֶׁד וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּה
 אֶת־מִימֵיהֶם לְדָם וַיָּמַת אֶת־דָּנָתָם: ל שָׂרִיץ אֶרֶץ צִפְרֹדְעִים
 בְּחַדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיִּבֹא עָרַב כְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֶרֶץ־חָם: לג וַיִּדַּךְ גַּפְנָם וַתֵּאֱנַתֶּם
 וַיִּשְׁבַּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיִּבֹא אַרְבֶּה וַיִּלְקַח וַאֲיִן מִסְפָּר:
 לה וַיֵּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ־חָם וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיִּדַּךְ
 כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ־חָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם: לז וַיִּזְעִיאוּם בְּכֶסֶף
 וַזָּהַב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו בּוֹשָׁל: לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם מִי־נִפְל
 פַּחְדָם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְדָּה וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְדָה:

מ שאל ויבא שלו ולחם שמים ישביעם: מא פתח צור ויזובו
מים הלכו בציות נהר: מב פי זכר את דבר קדשו את
אברהם עבדו: מג ויצא עמו בששון ברנה את בחיריו:
מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים וירשו: מה בעבור |
ישמרו חקיו ותורתיו יגצרו הללויה:

קלז א על נהרות | בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו
את ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו פנדותינו: ג כי
שם שאלנו שובנו דברי שיר ותולדנו שמחה שירו לנו
משיר ציון: ד איך נשיר את שיר יהוה על אדמת נבר:
ה אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני: ו תדבק לשוני | לחכי
אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש
שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדם את יום ירושלים האמרים
ערו | ערו עד היסוד בה: ח בת כל השודדה אשרי שושלים
לך את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפץ את עלליך
אל הסלע:

קנ א הללויה | הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו:
ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
שופר הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו
במנים וענב: ה הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי
תרועה: ו כל הנשמה תהלל זה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרום
יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: